

vati, že zákon tam, kde chtěl vál. poškozcům nebo jejich příslušníkům přiznati nějaký nárok, užívá přesně a jasně dikce neponechávající ni-
žádné pochybnosti o tom, že se nárok přiznává. V § 8 jasně několikrát
praví, »že vzniká nárok«, v § 10 »invalidu přísluší příplatek«, v § 11
stanoví, že invalida může vyžadovati lékařskou pomoc a léky, když
onemocní následkem události zakládající nárok na důchod invalidní a
v dalších ustanoveních tohoto § taktéž mluví zákon přesně o nárocích
a právech určitým osobám příslušejících. Stejně je tomu v §§ 14, 15,
19, 20, 21, 25, 28 a 29 cit. zák. Naproti tomu jinde na př. v ustano-
veních §§ 9, 14 poslední odstavec, 16, 20, 2. odst., také v § 32 zákon
zmocňuje jen min. soc. péče k určitým opatřením ve prospěch vál.
poškozců neb jejich příslušníků. Dává tedy zákon v § 32, o jehož vý-
klad tu běží, min. jen možnost za určitých podmínek povolit částečnou
neb úplnou kapitalisaci důchodu.

Ze srovnání slovního znění předpisů svrchu cit., z nichž některé vý-
slovně určitý nárok přiznávají, jiné však dávají úřadu jen možnost
určité výhody přiznati, dlužno usuzovati, že zákonodárce vědomě v pří-
padech, v nichž udělil min. soc. péče zmocnění nebo možnost k urči-
tému opatření ve prospěch určitých osob, nechtěl přiznati subj. právní
nárok, nýbrž že zamýšlel dáti min. možnost a právo, aby v jednotli-
vých případech dle volného uvážení postupovalo. Takovým ustanova-
ním je i ustanovení § 32.

Z uvedeného se tudíž podává, že v ustanovení § 32 nelze spatřo-
vati přiznání subj. právních nároků oprávněné osobě na to, aby její
důchod byl kapitalisován. Není-li tu však takového právního nároku,
nebylo nař. rozhodnutím porušeno žádné subj. právo st-lčino, stihatelné
podle § 2 zák. o ss, stížností na nss.

Č. 8697.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Usnesení vlády z 5. března 1927
(intim. min. sprav. z 22. října 1927 č. 41.953) o zápočtu presenční
služby vojenské, vydané na základě § 196, odst. 7 plat. zák., není právní
normou a nelze proto vyvozovati z něho subjektivní nároky na výhody
v něm uvedené.

(Nález ze dne 20. června 1930 č. 10.408.)

V ě c: Dr. Ervín B. v K. proti ministerstvu spravedlnosti o zapo-
čtení vojenské služby pro postup a do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla v cestě instanční žá-
dost st-lova ze 14. září 1927, v níž se domáhal toho, aby mu jako voj.
služba pro postup do vyšších požitků a do výslužby byla započtena
vzhledem k usnesení vlády z 5. března 1927 (sdělení předsednictva
min. rady z 8. března 1927 č. 3406 m. r., oběžník min. sprav. z 22.
října 1927 č. 41.953) doba od 14. února 1916 do 16. května 1919, kte-
rou konal ve voj. službě justiční u hlavního gouvernementu v Běle-
hradě, pokud se týče kterou ztrávil ve voj. nemocnicích a u divisního
soudu v Budapešti.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Svůj domnělý nárok na zápočet shora uvedené služby vojenské opírá st-l výhradně o usnesení vlády z 5. března 1927.

Nss je podle § 2 zák. o ss povolán chrániti toliko subj. práva stran. Porušení svého subj. práva mohl by však st-l důvodně tvrditi jedině tenkrát, kdyby cit. usnesení vlády na zápočet presenční služby voj. skýtaló vůbec právní a tedy před nss-em stíhatelný nárok. Jde tedy o to, zda usnesení to lze kvalifikovati buďto jako právní normu, anebo jako individuální správní akt, kterým st-li právní nárok na zápočet presenční služby voj. přímo individuálně byl přiznán.

Povahy individuálního správního aktu usnesení to zřejmě nemá, ježto netýká se toliko st-le, nýbrž jest povahy generelní. Leč ani všeobecně závazné právní normy v něm nss neshledal, jak plyne z následujících úvah:

Podle § 196 odst. 7 plat. zák., na jehož základě usnesení to se stalo, jest vláda zmocněna, aby vhodnými opatřeními vyrovnala, kde by to bylo odůvodněno dosavadními platovými poměry, případné platové nesrovnalosti, které by při převodu do nových platů vznikly. Předpisem tímto bylo arcit' dáno vládě zmocnění, aby případné nesrovnalosti při převodu vyrovnala »vhodnými opatřeními«, nebylo však stanoveno nic o tom, jakého druhu tato opatření mají býti, a má tedy vláda možnost voliti i způsob zamýšleného opatření. Může vzniklé nesrovnalosti vyrovnati individuálními správními akty, nebo může úpravu takovou provésti vydáním abstraktní právní normy, nebo konečně může se omeziti na vydání pouhých interních pokynů. Povahu všeobecně závazné normy může však míti jen takové opatření vlády, které bylo učiněno v ústavní formě vl. nař. (§§ 55, 81 lit. a), 84 úst. listiny) a které bylo také řádně publikováno (zák. č. 139/19, č. 500/21). Platový zákon souhlasně v případech, ve kterých určité vztahy poměru státně-zaměstnaneckého neupravuje sám, úpravu takovou vyhrazuje výslovně vládnímu nařízení (srovn. případy vypočtené v § 206 plat. zák. a dále § 142 plat. zák., podle něhož i zápočet služby v jiném služ. poměru nebo zápočet jiného zaměstnání pro zvýšení služného vyhrazen jest rovněž vl. nař.).

Z toho plyne, že vláda usnásějíc se na zápočtu presenční služby voj. svým usnesením z 5. března 1927, jež nebylo vydáno ve formě vl. nař., ani nechtěla vydati právní normy všeobecně závazné, a že usnesení to nelze kvalifikovati, nežli jako pouhé interní směrnice, dané úřadům, jež pro jednotlivé zaměstnance nějakých nároků právních nezákládají.

Nemůže proto ani st-l důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutím bylo porušeno nějaké subj. právo jeho. — — —

Č. 8698.

Váleční poškozenci: Je zajatcem (a válečným poškozen-cem) ve smyslu zákona o vál. poškozencích osoba civilní, žijící na území nepřátelského státu, která je za války státem tím internována?

(Nález ze dne 20. června 1930 č. 10.409.)